Mondd el a gyermekeidnek!

Ágoston Balázs

INFOGRAFIKA: MTI

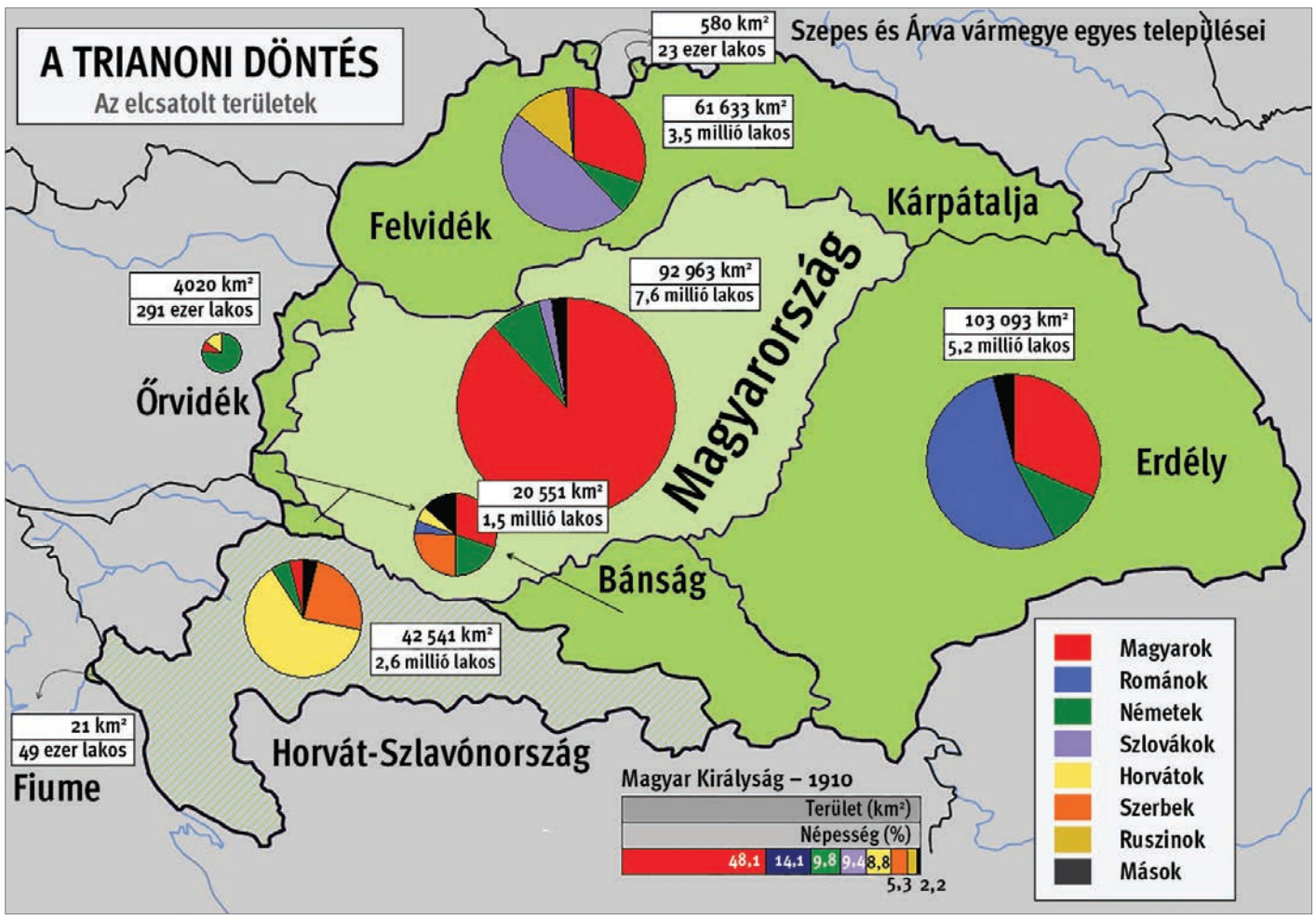

Trianon már történelem, meg kell haladni – száz éve sugalmazzák a magyarságba az önfeladás mérgét a gyávák és a gazemberek. Nincs ennél halálosabb hazugság. Becsületes létezésünk alapfeltétele, hogy kimondjuk: Trianon nem lezárt múlt, hanem élő jelen.

Olyan folyamat, ami akkor kezdődött el, amikor a polgárháborús harcokkal is súlyosbított oszmán hódoltság alatt Magyarország állandó hadszíntérré vált, aminek következtében a magyarság több mint hárommilliós emberveszteséget szenvedett el.

Az űrt az észak és nyugat felé terjeszkedő román és szerb bevándorlók tömegei töltötték ki. A 18. században ránk zúduló migráció miatt a magyar etnikai határ az ország középső része felé húzódott. A magyarság számaránya a 15. század végi 80 százalékról a 18. századra 40-re csökkent, az ország – mai fogalommal – multikulturálissá vált. A bevándorlók nem illeszkedtek be, hanem rátámadtak az őket befogadókra. 1849 januárjában az Avram Iancu és Ioan Axente Sever által vezetett román martalócok néhány nap alatt kiirtották Nagyenyed és térsége magyarságát. A Bácskában a Đorđe Stratimirović vezette szerb rablóbandák pusztították el Szenttamás és Földvár magyarságának elsöprő többségét, majd Zentán rendeztek három napig tartó vérfürdőt, mintegy háromezer magyart bestiális kegyetlenséggel lemészárolva.

1875-ben a magyarság már csak hazánk lakosságának 30 százalékát tette ki. Ezután még felcsillant az etnikai fordítás reménye, az 1910-es népszámlálás adatai szerint akkor – Horvátország nélkül – 55 százalékos számaránnyal a középkor óta először többségbe került a magyar nemzet. E szűk többség kisebbfajta csodának volt minősíthető, ugyanakkor ingatagnak bizonyult.

A törzsökös magyarság kisebbségbe szorulásához járult még az 1873-as nagy európai gazdasági válság által előidézett óriási vagyonvesztés, ami alapjaiban rajzolta át a tulajdonszerkezetet. A pesti bankok lelkiismeret-furdalás nélkül folyósítottak alacsony kamatú kölcsönt dél-román kisbankoknak, amelyek ebből a pénzből sorra vásárolták fel Erdélyben a magyar földeket. A pesti sajtó pedig a cseh, a szerb, a román ágálással azonos tónusban azt harsogta, hogy a magyarság elnyomja a nemzetiségeket. A szabadkőműves liberalizmus család- és nemzetellenes propagandája következetes gonoszsággal csepegtette a nemzet lelkébe az öngyűlölet mérgét.

Így érte Magyarországot a Nagy Háború, amelynek végén a történelmi magyar politikai osztály megmagyarázhatatlan bénultsággal tűrte, hogy históriánk legundorítóbb hazaárulói megszállják, majd szétverjék és önvédelmi képességétől megfosszák a több mint ezeréves keresztény magyar államot. A Trianonban megtestesülő országvesztés oka tehát hármas: népességveszteség és a vele járó bevándorlás, nemzetellenes szellemi, gazdasági és politikai térfoglalás és a vezetésre hivatott elit bűnös tétlensége a döntő pillanatokban.

Itt álljunk meg egy pillanatra, mert mintha a mai Európai Uniót látnánk: népességveszteség és a vele járó bevándorlás, nemzetellenes szellemi, gazdasági és politikai térfoglalás és a vezetésre hivatott elit bűnös tétlensége. Felsejlik a végkövetkeztetés, ebből a kiinduló állapotból Európa Trianonja rajzolódik ki...

Aligha van népe a világnak, amelyik ilyen súlyos veszteségeket szenvedett el. És aligha van népe a világnak, amelyik ilyen súlyos veszteségek után minden ellenkező számítás és szándék ellenére életben maradt, sőt, képes volt legalább részlegesen visszavenni a jussát. Ez páratlan történelmi teljesítmény. Mi, magyarok számos nagyságunk mellett igazán büszkék lehetünk megmaradásunkra. Annak ellenére élünk, hogy országunk kétharmada idegen megszállás alá került, és véreink száz éve olyan államok szorításában élnek, amelyek néha nyílt, máskor rejtett célja a magyar elem eltüntetése.

A mintegy 500 éve kezdődött folyamat ma is tart. Trianon az ősi településeket kettévágó – jelenleg részben könnyen átjárható – államhatár. Trianon a magyar kulturális teljesítmény építészeti és más emlékeit folyamatosan pusztító zsákmányszerzés. Trianon a szisztematikus, célirányos ingatlan- és egyéb tulajdonvásárlásokkal szervezetten az etnikai arányokat megváltoztató rendszer. Trianon a marosvásárhelyi pogrom, Trianon az úzvölgyi magyar temető megbecstelenítése. Trianon Malina Hedvig és a székely fiatalok jogtipró meghurcolása, rajtuk keresztül a magyar közösségek tudatos megfélemlítése. Trianon a prágai és a pozsonyi parlamentben 2006-ban hatályukban megerősített Beneš-dekrétumokból fakadó tulajdon- és jogvesztés, Trianon a szlovák állampolgársági törvény és a magyar himnusz törvényi üldözése. Trianon a kárpátaljai magyarság elnyomása. És Trianon a kádári posványban megindult öntudatvesztés, Trianon a lemondás, az országcsonkítás befejezett múltnak tekintése. Így lesz a tudatunkban Felső-Magyarországból, azaz Felvidékből Szlovákia, Kárpátaljából Ukrajna, Erdélyből Románia, a délvidéki Bácskából és Bánátból Vajdaság, sőt Szerbia, így buggyannak ki egyébként jó szándékú magyarokból olyan mondatok, mint például: „átmentem Komáromból Komárnóba”. Miközben Bécset senki sem hívja Wiennek.

A mintegy 500 éve kezdődött folyamat ma is tart. Trianon az ősi településeket kettévágó – jelenleg részben könnyen átjárható – államhatár. Trianon a magyar kulturális teljesítmény építészeti és más emlékeit folyamatosan pusztító zsákmányszerzés. Trianon a szisztematikus, célirányos ingatlan- és egyéb tulajdonvásárlásokkal szervezetten az etnikai arányokat megváltoztató rendszer. Trianon a marosvásárhelyi pogrom, Trianon az úzvölgyi magyar temető megbecstelenítése. Trianon Malina Hedvig és a székely fiatalok jogtipró meghurcolása, rajtuk keresztül a magyar közösségek tudatos megfélemlítése.

A politika játéktere persze szűkös, és felelős államvezető nem mindig mondhatja, még csak nem is mindig teheti azt, amit szíve szerint tenne, sőt, amit szükséges volna megcselekedni. „Nem mindig lehet megtenni, amit kell, de mindig meg kell tenni, amit lehet” – szól a Bethlen Gábornak tulajdonított bölcsesség. Mi, a magyar nemzet azonban mások iránti messzemenő tisztelettel, megértéssel is megtehetjük, és meg is kell tennünk, hogy magunkban, a tudatunkban leromboljuk Trianont, és tiszta, igaz fogalmakkal, a saját szavainkkal beszélünk a magyar valóságról.

„Nem titkoljuk el fiaink elől, hanem hirdetjük a jövő nemzedékeknek az Úr dicső tetteit, erejét és a csodákat, amelyeket művelt. Ám parancsul adta Jákobnak, s mint törvényt rendelte Izraelnek, hogy amit kinyilatkoztatott az atyáknak, azt hirdetniük kell fiaiknak, hadd ismerjék meg a jövő nemzedékek, a fiak, akik majd születnek. Aztán ők kelnek fel és tovább hirdetik gyermekeiknek” – olvasható a Zsoltárok 78. fejezetében. Igen, ragyogó történelmi példa a zsidó nép állhatatos kitartása, amellyel kétezer éven át nem szűnt meg hinni, hogy egyszer majd újra lesz saját országa. Kétezer éven át engedelmeskedni a Mondd el gyermekeidnek! parancsának – ez bizony megsüvegelendő. És követendő. Trianon akkor haladható meg, ha akarattal, munkával eltöröljük. A revízió – ne féljünk e szótól! – bennünk kezdődik.

Ha lelkünket és tudatunkat méltósággal megőrizzük magyarnak, éspedig egészen magyarnak, ha magyarságunkat mindennapjainkban örömmel és teremtő erővel megéljük, ha helyesen, magyarul adjuk tovább gyermekeinknek történelmi-földrajzi elnevezéseinket, és azt a megmásíthatatlan igazságot, hogy Magyarország határa a Kárpátok láncolata, akkor száz év múlva új, más számvetést készíthetnek az akkori krónikások. És Európa hálás lesz nekünk.

A szerző a Magyar Demokrata munkatársa